

έναν σπουδαίο αλλά πολύ απλό παπά του νηπιού. «Σε όλα τα μαθητικά μου χρόνια δεν έχασα ούτε έναν εσπερινό. Και με έμαθε να ψέλνω εκείνος, με έναν τρόπο παπαδιαμαντικό».

Τελικά, όντως πέρασε στη Θεολογική Σχολή, όπου συνάντησε και τη μετέπειτα γυναίκα του (και μητέρα των τεσσάρων παιδιών τους, που τους έχουν χαρίσει μέχρι σήμερα επτά εγγόνια), αλλά η Ελλάδα της Χούντας τον έπνιγε. Ηθελε να πάρει μια υποτροφία και να συνεχίσει τις σπουδές του έξω. Το κατάφερε μαζί με τη σύζυγό του κι έφυγαν για μεταπτυχιακές σπουδές στη Γερμανία. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, δίδαξε σε μερικά από τα πιο γνωστά ιδιωτικά και δημόσια σχολεία της Αθήνας, πέρασε συνολικά 37 χρόνια στην εκπαίδευση, συμπεριλαμβανομένης και της θητείας του ως επίκουρος καθηγητής στο Παιδαγωγικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Θεσσαλίας με ειδικότητα στην ιστορία θρησκειών. «Για τη Θεολογική Σχολή ήμουν “κομμουνιστής” που στη γλώσσα της Εκκλησίας σημαίνει “φιλελεύθερος” και “νεωτεριστής”, κάποιος που θα μας δημιουργήσει προβλήματα», θυμάται σήμερα και γελάει. Το διδακτορικό του πάνω στην ιστορία των θρησκειών το ολοκλήρωσε υπό την επίβλεψη του σημερινού Αρχιεπισκόπου Αλβανίας Αναστασίου.

Κορίτσια με σιχάρι, κορίτσια μες στη χάρη

Ο συγγραφέας και επικεφαλής του Εφορευτικού Συμβουλίου της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος Σταύρος Ζουμπουλάκης έχει τον δικό του τρόπο να σχολιάσει τα τεκταινόμενα: «Δύο κορίτσια φόρεσαν σιχάρι και κράτησαν τη λαμπάδα στη λειτουργία σε μια εκκλησία της Αθήνας και αμέσως σπκώθηκε κourνιαχτός! Αντήχησε η ιαχή: Η Ορθοδοξία εν κινδύνω! Η Ενσάρκωση του Χριστού ακυρώνεται, η Ανάστασή Του ματαιώνεται! Και η εκκλησιαστική γραφειοκρατία ανταποκρίθηκε χωρίς καθυστέρηση στην πολεμική ιαχή – αυτό θα πει ποιμαντικά αντανακλαστικά! – και έθεσε τον εφημέριο σε αργία. Μα, πού ζουν αυτοί οι άνθρωποι! Από όσα συμβαίνουν μέσα και έξω από την Εκκλησία, αυτό τους ανησυχούσε; Αυτό είναι το στραβό που βρήκαν να διορθώσουν;», αναρωτιέται ο τακτικός συνεργάτης της «Κ».

«Ξέρω καλά τα εκκλησιαστικά πράγματα, ώστε να μην περιμένω απολύτως τίποτε από την Ιεραρχία, και ξέρω εξίσου καλά και ακόμη καλύτερα την αρνητικότητα με την οποία αντιμετωπίζονται οι γυναίκες στις ενορίες, εκτός και αν είναι να μαγειρεύουν ή να γυαλίζουν τα μανουάλια. Η μόνη ελπίδα, αν εξακολουθεί να υπάρχει, είναι όσοι ιερείς σκέφτονται –είναι σαφώς οι λιγότεροι, αλλά είναι αρκετοί– να πάψουν να φοβούνται και να κάνουν κάτι. Δεν είναι στο χέρι τους η χειροτονία των γυναικών, είναι όμως στο χέρι τους να μην υπάρχει κανένα εκκλησιαστικό συμβούλιο ενορίας χωρίς τα μισά τουλάχιστον λαϊκά μέλη του να είναι γυναίκες και να μην υπάρχει κανένα αναλόγιο ψαλτών χωρίς γυναικείες φωνές. Ναι, και κορίτσια παπαδάκια, παντού! Από την επόμενη Κυριακή! Η αποκαρδιωτική αυτή ιστορία είχε και μια θετική όψη: ξεσηκώθηκε μεγάλη αντίδραση υπέρ του εφημέ-

ριου και εναντίον των σκοταδιστών. Ας ανταποκριθούν σε αυτή την αντίδραση οι εφημέριοι και πολλών άλλων ενοριών της χώρας και ας προχωρήσουν. Και μόνοι και μετά πολλών. Είναι η ώρα τους». Τον ρωτάω γιατί έγινε παπάς. «Ενιωθα ότι εκφράζομαι τελώντας μια Θεία Λειτουργία κι έχοντας ένα ποίμνιο. Οτι τελικά αυτή η συνθήκη αντανάκλα την ιστορία της ζωής μου. Στα 66 μου βρίσκω τον Ιερώνυμο και του λέω “ήρθε η ώρα”. Μου λέει “δεν θα πληρώνεσαι, θα τα βγάζεις πέρα με τη σύνταξη;”. Είπα δεν με νοιάζει τίποτα και προχωρήσαμε».

Αλήθεια, τι είδους άνθρωποι έρχονται και τον βρίσκουν; «Κυρίως νέα παιδιά, άνθρωποι πονεμένοι ψυχικά που αναζητούν να τους ακούσει κάποιος. Δεν γυρεύουν τόσο συμβουλές, αν κι αυτό πιστεύουν μέσα τους, αλλά περισσότερο θέλουν να τους ακούσει κάποιος χωρίς να τους κρίνει. Γι’ αυτό εκείνο που εμένα με ενδιαφέρει περισσότερο είναι να βγάλω από μέσα τους την ενοχή και να τους συμφιλιώσω με τη χαρά. Αυτό δεν μας ζήτησε ο Χριστός; Αντί λοιπόν να φοβίζουμε τους ανθρώπους, ας τους πλησιάσουμε και να τους πούμε τι πραγματικά λέει ο Χριστός!».

Για πολλούς μαθητές του η ανάμνηση από τον πατέρα Αλέξανδρο ως δάσκαλο υπήρξε αξέχαστη. Ο καθηγητής Αστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Αθηνών Αντώνης Καραμπατζός ήταν ένας από αυτούς: «Ήταν γλυκός, μελιχλιός και ανοιχτός να συζητήσει ζητήματα που κάποιος άλλος θεολόγος θα απέφευγε. Ηξερε, επίσης, να συγχωρεί τις αναπόφευκτες γωνίες και τις αταξίες μας, να στέκεται πλάι μας ουσιαστικά, υποστηρικτικά. Είχε εκείνη τη θεία ιδιότητα που μας θυμίζει ο ανυπέρβλητος σίχος του μεγάλου Alexander Pope: “Το να σφάλεις είναι ανθρώπινο, το να συγχωρείς θείο”».

Την Κυριακή της Πεντηκοστής, δύο κορίτσια φόρεσαν «παπαδικά» στον ναό του Αγίου Νικολάου Ραγκαβά στην Πλάκα. Η απόφαση αυτή έφερε στο επίκεντρο αντιδράσεων τον πατέρα Αλέξανδρο Καριώτογλου.

Πραγματικός πατέρας

Του Γιώργου Κρανιδιώτη

Παπάς σημαίνει πατέρας. Και ο π. Αλέξανδρος Καριώτογλου είναι ένας πραγ-

«Ενιωθα ότι εκφράζομαι τελώντας μια Θεία Λειτουργία κι έχοντας ένα ποίμνιο. Οτι τελικά αυτή η συνθήκη αντανάκλα την ιστορία της ζωής μου. Στα 66 μου βρίσκω τον Ιερώνυμο και του λέω “ήρθε η ώρα”».

ματικός παπάς, δηλαδή πατέρας και ποιμένας, με την πλήρη σημασία των καταλαιωρημένων και χιλιοπροδομένων αυτών λέξεων. Επιπλέον είναι ένας διακεκριμένος θεολόγος και θρησκευολόγος με πλούσιο και ενδιαφέρον συγγραφικό έργο. Υπήρξε θαυμάσιος καθηγητής στη Μέση Εκπαίδευση, ενώ, βάσει των επιστημονικών του περγαμνών, θα του άξιζε οπωσδήποτε και πανεπιστημιακή σταδιοδρομία.

Οντας συνταξιούχος, χειροτονήθηκε κληρικός και ανέλαβε αμισθί εφημέριος στην ενορία που είχε κιόλας υπηρετήσει επί σειράν ετών ως ψάλτης. Πρόκειται για μια κεντρική εκκλησία της Αθήνας με πλήθος παρεκκλησιών, όπου και μόνο το διοικητικό και διαχειριστικό έργο απαιτεί ολοκληρωτική αφιέρωση. Κατάφερε να νοικοκυρέψει τα οικονομικά της, τα οποία βρίσκονταν σε κακή κατάσταση.

Μαζί με την άξια και ακούραστη προσβυτέρα Αγγελική Τζουβάλη-Καριώτογλου έδωσαν νέα πνοή στην εκκλησιαστική κοινότητα. Πέραν της πυκνής λειτουργικής και λατρευτικής ζωής, οργάνωσαν ποικίλες ομάδες (μελέτης Αγίας Γραφής, αλληλεγγύης, ζευγαριών, χορωδία, παιδική συντροφιά) και δραστηριότητες (θεολογικές και φιλοσοφικές ομιλίες, καλλιτεχνικές δράσεις, εκθέσεις βιβλίων, εκμάθηση παραδοσιακής μουσικής). Επανήλθαν οι ενοριακές συνελεύσεις και τα κοινά γεύματα. Ανθρώπος ταπεινός και συμπονετικός, ο π. Αλέξανδρος στάθηκε πάντοτε σε κάθε εμπέριστατο αδελφό, ακούγοντας το πρόβλημά του και βοηθώντας τον ολόψυχα. Ήταν δίπλα στους ενορίτες σε όλες τις σημαντικές στιγμές της ζωής τους, στις χαρές και τις λύπες. Ως ιερέας είναι εξαιρετος λειτουργός και τελεί την Ευχαριστία, τα Μυστήρια και τις Ακολουθίες κατά τρόπο υποδειγματικό, αυθεντικό, ευλαβή και διόλου εντυπωσιακό, που επιτρέπει την ουσιαστική, και όχι μόνο τυπική, συμμετοχή του εκκλησιάζματος. Είχε λοιπόν τη φώτιση και το θάρρος να αναβιώσει, σε έναν ελάχιστο βαθμό, και δη κατά τρόπο που δεν αντιβαίνει στους κανόνες, τη συμμετοχή γυναικών στη διακονία της Θείας Λειτουργίας, πρακτική που μαρτυρείται ήδη από την αρχαία Εκκλησία. Μάλιστα αυτό έγινε με τη συμφωνία της σύναξης των πιστών.

Ενεκα τούτου βρέθηκε αντιμέτωπος με τον μισογυνισμό, την πατριαρχία, τον σκοταδισμό, τον ευσεβισμό, την υποκρισία και τον ψευδοζηλωτισμό, που δυστυχώς κατατράχουν μια μερίδα «χριστιανών». Το επίδικό είναι σοβαρό: από τη μια ένας εργάτης του Ευαγγελίου, από την άλλη οι αθεολόγητοι φανατικοί, οι «ψευδοπροφήτες, που σας έρχονται ντυμένοι σαν πρόβατα, από μέσα τους όμως είναι λύκοι αρπακτικοί» (Ματθ. 7:15). Η διοικούσα Εκκλησία ας λάβει επιτέλους θέση.

Ο κ. Γιώργος Κρανιδιώτης είναι γιατρός, πτυχιούχος στην Ιστορία της Φιλοσοφίας και είναι μέλος της Ενορίας Αγίου Νικολάου Ραγκαβά.

*Πηγή: Καθημερινή